

CATALUNYA SOCIAL

Any VI. Núm. 267

■ Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts. ■

26 de juny de 1926

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Camerós, 3 (Passatge Orleó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. S. P. 1114

El Congrés Eucarístic de Chicago

Adhuc els homes més allunyats del catolicisme reconeixen que les sectes protestants travessen una gran decadència. El protestantisme agonitza. Dins la cleda protestant, cada grup i cada secta es baralla aferrissadament. El protestantisme, com ja és sabut, no és un cos orgànic. És endebades, doncs, que intentin unir-se. No es pot estructurar, ni unificar un mosaic ideològic.

En aquests moments els catòlics d'arreu del món que han assistit al Congrés Eucarístic de Chicago, estan donant un bell espectacle. El catolicisme avença prodigiosament. Ningú no podrà aturar el seu camí ascensional.

Durant la guerra trontollaren molts Estats i rodolaren per terra moltes corones, però els enemics de Crist no pogueren esmortuir la llum radiant que escampa arreu del món el Vaticà. La figura del Sant Pare prengué un relleu considerable. Mai un personatge representatiu no ha obtingut un triomf tan esclatant com el Papa. El prestigi dels homes de més relleu del món, resta pàl·lid al costat del prestigi del representant de Jesucrist a la terra.

Durant l'any Sant han pogut constatar fins aquells que sotgen en les tenebres, que el Sant Pare és l'únic poder espiritual que existeix a la terra.

Tertulià podria exclamar altra vegada: mireu com s'estimen els cristians!... A Chicago s'han reunit homes de totes les races. Adhuc els asiàtics hi tenen representació. L'amor els acobla sota la bandera flamejant de Crist. Ningú no és bandejat del clos de l'Església. Per un catòlic no hi ha en l'ordre espiritual delimitació de fronteres. Els negres de les selves inhospitalàries d'Àfrica es poden donar les mans amb els homes pàl·lids de l'Àsia i els

homes blancs de l'Europa. Tots tenim un Pare comú que és al cel.

L'espectacle edificant que ofereixen al món els congressistes reunits a Chicago, únicament poden donar-lo els catòlics. Reuniu les sectes protestants en un congrés, i cada secta voldrà imposar la seva hegemonia.

Quan els catòlics que assisteixen a l'esmentat Congrés vitoregen un Prelat, no pregunten d'on és. No els cal sinó saber que són Pastors de l'Església Catòlica que tenen l'alta missió d'esbossar a les ovelles que els han estat encomanades el camí del cel.

En el primer acte que celebrà el Congrés, varen combregar un milió de persones. Oh! quin espectacle més edificant!

Els que vulguin pacificar els pobles i fer voleiar damunt les nacions la bandera blanca de la pau, que girin els ulls vers la ciutat de Chicago. Unicament el Pa de Vida que fa fortes les ànimes, pot aconseguir aquí tar les passions i emplenar de llum l'esperit dels homes.

Ensenyeu a la humanitat el camí del Sagrari i els homes es donaran l'òscul de pau. Si els pobles s'allunyen de Déu és endebades que vulgueu amb solucions jurídiques endegar els problemes socials.

El Pa Eucarístic és l'única salvació del món.

En aquelles terres hospitalàries els Prelats han estat ben rebuts i honorats. Prenguin exemple d'aquest fet, els governants que tracten els Prelats i els sacerdots com si fossin funcionaris de l'Estat.

Hi ha gent que creu que un Cardenal és un ordenança posat al servei dels homes de la situació

Als Estats Units els Cardenals han estat tractats com veritables Prínceps de l'Església.

Es el tractament que es mereixen.

La moral en l'art

Aquesta qüestió ha estat suscitada suara, al marge d'un llibre nou d'En Carles Soldevila, que no ens ha llegut de llegir.

Fins ara, hom ha descabdellat la polèmica en termes d'una circumspècció absoluta; cosa insòlita a Catalunya, on la rebentada té una rel tan gruixuda. Solament els acudits xirois i l'aportació experimental del rodamón Pla, han malmenat un poc la seriositat del tema.

La discussió ha estat encetada només; hom en preveu una seqüència. Però, no cal que n'esperem les conclusions, l'eclecticisme de les quals, obligat per raons de convivència intel·lectual, no és aventurat de pressuposar.

Des d'ara, assenyalem, en aquest afer, la nostra posició rigorosament ortodoxa, a desgrat dels snobismes transcendents.

És primordial en Ètica que hom no pot atemptar a la integritat dels atributs corporals ni espirituals, als quals es relliga la dignitat de l'home.

I l'artífex qui es satisfà en obres de baixa moralitat, sense adonar-se de la minva de la pròpia qualitat humana, es decanta resolutament a l'abjecció bestial.

La Moral ens és imposada per les normes immutables que són l'executòria de la nostra genealogia altíssima i la subjecció a les quals exclou qualsevol consideració utilitària.

El ben obrar és una benaurança, promet l'Escòlística.

I Kant mateix escrivia que en la contemplació de les coses morals se'ns eixampla l'abast de la raó i el coneixement.

La veritable sensibilitat de l'Art repugna la desonestat i la llicència i malaurat qui s'entossudeixi a ésser mesell a aquesta pudícia o a estrafer-la.

El Vecelli hauria pogut crear una interpretació més delicada de les amors de Zeus i de la filla d'Acrísius; però — deia Goethe, en considerar la plàstica d'un mite heroic de l'Àtica — les idees genials només són atorgades a aquells per als quals la mesura justa dels fets és una valor d'eternitat. I ell es delectava sovint en l'obra del Sanzio, la sublimitat de la qual li semblava insuperable.

L'Art ha de cercar només d'afalagar les facultats superiors de l'home, al juí de les quals li calgui de retre's. No pas els instints sensuais.

Goethe encara, propugnador de la francmaçoneria a Alemanya, ponderava l'elevació de l'assumpte místic de la Verge i l'infant Jesús, i composà el poema *Die Heilige Familie*.

L'Art ha de suggerir-nos sempre emocions i il·lusions pures.

La Moral ens ha estat comunicada per insuflació divina i ha romàs en nosaltres, damunt les mudances falsioses dels temps. Aquesta essència subtil és el nostre millor segell de selecció espiritual.

I ens costa de creure que Soldevila — compilador de fórmules polides — vulgui excloure's d'aquesta jerarquia.

Sota els rètols de Realisme i Naturalisme, hom amaga sovint la pròpia ineptitud barroera.

La nostra condició mortal ens sotmet a processos fisiològics, l'anàlisi dels quals escau només als llibres de clínica.

Soldevila s'enorgulleix de la seva obra. Nosaltres, potser, ens hauriem avergonyit de llegir-la. És també qüestió de dignitat.

Hom ha invectivat el desgavell sentimental del Romanticisme; però, avui, el desordre dels sentits preval en els nostres llibres i la preceptiva moral més restreta és sovint mercadejada.

Soldevila, l'interpret de "Le crime de Sylvestre Bonnard", no hauria d'oblidar el blasme d'Anatole France a Zola: "Jamais homme n'avait fait un pareil effort pour avilir l'humanité... Il y a en nous un instinct de la beauté, un désir de ce qui orne et de ce qui décore... Il est sur la terre des formes magnifiques et de nobles pensées... Zola ne le sait pas... Il est un de ces malheureux qu'il vaudrait mieux qu'ils ne fussent pas nés".

I Veuillot, esperit d'una acuitat molt fina, sota una còrpora formidable — l'antitesi de Soldevila — es planyia: "Il y a un canton du Louvre, que je voulais montrer à mes enfants; mais, pour y arriver, j'ai cherché, en vain, un chemin qui ne fût pas trop sali. Tout est obstrué de nudités insoutenables".

"Una virtut, qui no ha experimentat la seducció del mal, és mereixedora d'aquest nom?", demana Soldevila. Ens esgarriem de pensar les suggestions que aquesta incertesa podria encomanar-li. Ell bé haurà llegit el Quixot, fins al capítol XXXV.

Deliberadament hem defugit en aquest article la menció de textos dogmàtics. I havem cercat en obres oposades a la nostra ideologia l'empremta de la saviesa suma, a la qual no pogueren sostraure's.

JOSEP FLO-TÉRMENS

Audàcies sectàries

El *Boletín del Ministerio del Trabajo, Comercio e Industria* insereix un article del conegut sectari Rafael Altamira (i tan baixa que la té!), publicat en un diari argentí, respecte la *Escuela Social* del dit Ministeri, en què es fa política sectària, enlairant els catedràtics anticlericals i fent el buit als qui no ho són.

El menys que es pot exigir d'una publicació oficial és que es mantingui per sobre d'aquestes passions sectàries. Res no obligava el director del *B. M. T. C. I.* a publicar l'article tendencios del senyor Altamira.

Si ha estat un descuit serà bo que no hi recaigui. Si s'ha publicat maliciosament, és cosa de protestar-ne i viure amatents per a no deixar sense correctiu una mala tendència que faria molts estralls.

Nosaltres volem creure que el titular de l'esmentat Ministeri, senyor Aunós, no en sap res d'això.

Però, convé que se n'assabenti, i farem de manera que no ho ignori.

Recordant el senyor Gaudí

Entre cristians com cal, la presentació (aquesta gentil fórmula de societat) no és pas sempre necessària.

Hom no sap com conegué, ni quan, ni a on, el ple rat mestre.

Demés, la seva vida era com un clar espill i ben cronometrada. Tothom la coneixia. Pot dir-se que vivia sota sostre de cristall, quasi públicament. Per això tothom n'era amic o conegut almenys.

Matinejava com a bon cristià, oïa santament la Missa, combregava devotíssimament, i... de cara a la feina, tot seguit de desdejunar-se amb frugalitat franciscana.

A mitja tarda anava a visitar Nostramo en l'església de torn en què se celebraven les quaranta hores. Després, es dirigia a l'església dels Felipons, amb el cap cot i les mans juntes al darrera, tot abstret, com si anés rumiant encara les meravelles de l'Eucaristia que acabava d'adorar quasi extàticament... De Sant Felip, en finir la diària funció de les sis, tan pregonament devota, se n'anava a visitar la Mare de Déu de la Mercè, de qui n'era un fill enamorat, i una volta sadollat el seu piadós esperit de tan bé de Déu, marxava al seu modest retir.

Els diumenges i les festes anyals compareixia puntualment a la nostra catedral-basílica en començar les Hores canòniques, amb un missal sota el braç. S'agenollava davant de la trona, o al peu de la columna del davant, i seguia el res litúrgic com els altres clergues, oïnt, seguidament, la Missa major, abstret de tot el que el voltava.

Quan vivia En Guimerà, als últims anys de la seva llarga existència, els dies festius també anava a la catedral, fent *pendant* amb En Gaudí al cantó de l'Epístola, arreuerat al banc patriarcal de la reixa del cor.

Hom havia vist mantes vegades en els dits llocs aquelles dues grans figures del nostre renaixement, tan formidables i tan distintes a la vegada.

La fe turmentosa i turmentada d'En Guimerà (que acabà santament la vida, a Déu gràcies), tenia en els seus cabells esbullats i en la seva barba afrosada una plasmació inquietant, que feia neguit de veure.

En canvi, la fe tranquil·la i assaonada d'En Gaudí resplendia suaument sobre els seus cabells blancs, i brillava llisquenta en la seva barba profètica, com les que llueixen els Sants anacoretes en la gran "setmana dels barbuts".

Quin goig que hi feien a les festasses catedralícies aquests dos grans homes que amb el seu bon exemple tants de petits afermaren en la fe i obriren el cor a l'esperança!

Però, sobretot, que bé hi estava En Gaudí a la catedral! Hom somia que anys a venir...

Quin company per a Sant Ramon de Penyaforat!

Records d'En Gaudí?

Comença la seva juvenesa, com tant d'altres joves del seu temps, amb ideals eixelebrats, revolucionaris,

empès per aquells furients remolins de la política progressista que a tants d'esperits minsos malmeté i arruïnà moralment per a sempre.

Però l'ànima naturalment cristiana d'En Gaudí, i el seu talantàs clarividenc, el feren reaccionar a temps de salvar-se i rectificà els mals camins empresos, guardant prompte una conducta cristiana exemplar.

Per cert que ara es donen en la nostra joventut casos ben distints, per desgràcia.

Ara hi ha jove empeltat de vell, que de les regions de la llum se'n va tontament a les de les tenebres i, per a fer l'home, per a passar per "esperit fort", en parlar dels seus bons temps de cristià assenyat, diu enfàticament: "quan jo era catòlic"... Infeliç!

Perdoneu-lo, Senyor, que no sap pas el que diu!

Perdoneu-lo, Senyor, que no sap pas el que diu! dat de zel el seu cor per la glòria de Déu, hom contarà un cas que succeí la diada de Sant Pere farà anys.

Aleshores es celebrava en aital diada una funció molt solemnnial en reparació de les blasfèmies, sobre la cripta de la Sagrada Família, en el que serà amplíssim presbiteri de la magna església en construcció.

El lloc era cobricelat per una vela, no pas molt neta que diguem, d'envelat de poble—qui no la recorda penosament encara?—, i al bell mig del presbiteri s'aixecava l'altar litúrgic, senzill i devot.

Aquell any, acabada la religiosa solemnnitat, uns quants senyors ben vestits, tal volta forasters, passejaven per allí amb els capells posats però sense fer fressa.

En Gaudí els invità cortesament a descobrir-se; mes ells, picats d'amor propi, sens dubte, feren el distret i continuaren passejant sense fer cas de l'advertència. En Gaudí repetí l'amonestació amb certa energia, cosa que els féu desconcertar un xic.

Aleshores En Gaudí ja no els guardà més consideracions i els obligà a sortir, moral i materialment ajudat pels fidels que a prop seu estaven. *Zelus domus tuae comedit me.*

Hom recorda un altre curiós episodi que succeí al venerat mestre a la catedral de Barcelona el dia magne en què fou consagrat Bisbe un barceloní il·lustre.

Com de consuetud en tals festes, es clogué, per tal de col·locar bé els invitats, el creuer del temple, arran de les avingudes de les naus que hi desemboquen. En la de l'epístola hom veié, en mig de les empentes per entrar al clos, que uns agents de l'autoritat refusaven En Gaudí com si fos un qualsevol, i com, humilment, el gran mestre s'anava arreconant, arreconant...

Hom s'indignà en veure-ho, i emprant el lèxic dels guàrdies, els increpà assabentant-los de qui era el gran home així tractat. Cal dir que els agents de l'autoritat li donaren immediatament tota mena d'ex-

cuses, i, ajudant-lo, el col·locaren dins el clos, al lloc per En Gaudí preferit sempre.

* * *

I ara, per acabar dignament aquestes ratlles, una lliçó rebuda per hom personalment no fa pas gaire.

Com altres vegades, un matí sortirem junts d'una Comunió general celebrada a Sant Felip Neri, i junts fèrem via cap a la plaça de Junqueres, camí de la d'Urquinaona.

La conversa ens portà a parlar dels alts problemes de la geometria de l'espai, de la qual En Gaudí era mestre eminentíssim, aplicats a l'obra dels seus amors, la Sagrada Família; i com ens dolguéssim que ell no pogués acabar-la, i hom deixés anar maquinalment el concepte de perfecció aplicat a l'obra, el gran mestre, amb una llambregada dels seus ulls agressius ens deixà atuits dient-nos: "Perfecció? Si els homes féssim coses perfectes, què deixariem per a fer als altres?"

J. J. C.

La fortitud d'un prelat insigne

(Continuació de la magnífica Pastoral del Bisbe d'Huejutla Dr. Manríquez i Zárate).

Por aquí podréis descubrir, VV. HH y amados hijos, las intrigas y malas artes del jacobinismo mejicano al asegurar con todo desplante que él no ataca las creencias, sino al Clero intrigante y antipatriota. No, no es cierto que el jacobinismo al atacar a la Iglesia Católica y pretender sojuzgarla y esclavizarla a sus antojos, deje intacta la religión; porque uno de los dogmas de la Religión Católica es precisamente esa misma Iglesia que el jacobinismo oficial quiere convertir en una de las dependencias de Estado.

Es necesario que vosotros y todos los católicos mejicanos entendáis de una vez para siempre estas artimañas y os convenzáis de que no podemos, no debemos de ninguna manera y por ningún concepto transigir con las exigencias del Gobierno en materia tan delicada.

El Gobierno, por su parte, no se haga ilusiones ni crea que porque algunos Párrocos acaso poco ilustrados o un tanto comodinos hayan atacado las disposiciones reglamentarias en materia de Culto, ya ha alcanzado un triunfo sobre la Iglesia Mejicana. No, no; mientras no llegue a doblegar las columnas graníticas que somos los Obispos — confiamos en Dios y en nuestra Madre Santísima de Guadalupe que nunca llegará a suceder, — las victorias del jacobinismo enteramente parciales — si acaso — no harán más que encender más y más el sentimiento católico y apresurar para nosotros la victoria decisiva y el triunfo más completo sobre los enemigos de Jesucristo.

¿Queréis todavía convencerlos más, VV. HH. y amados hijos, de las intenciones inicuas del Gobierno Mejicano sobre la suerte de la Religión en nuestro desventurado país? Ahí tenéis las últimas disposiciones emanadas de la Secretaría de Educación Pública acerca de los Colegios Particulares, tenéis también la persecución abierta y descarada y de todo punto, aun inconstitucional contra los Seminarios y Colegios Católicos de Instrucción Secundaria. El artículo tercero de la llamada Constitución de 17 nos dejaba aún esa migajita insignificante de libertad de enseñar Religión y de intervenir en tales Colegios. Pues ahora los esbirros del jacobinismo han caído a

mano armada sobre los Seminarios y han clausurado a la viva fuerza aun esos pequeños baluartes del pensamiento cristiano. ¿Qué se ha pensado el Gobierno Mejicano acerca de la Religión Católica? ¿Ignora acaso que las Religiones se fomentan con ideas y las ideas se aprenden en la Escuela? Pues sepa el Gobierno que sus últimas y descabelladas disposiciones en materia escolar son no sólo alentados contra los más sagrados intereses católicos, sino aun contra los derechos inalienables de la sociedad mejicana en el orden puramente natural. Aun suponiendo que el jacobinismo oficial hubiese llegado por desgracia a la meta del triunfo y sus ideas se hubieran abierto paso en el recinto sagrado de las conciencias, ni aun así podría el Gobierno Mejicano imponer el laicismo absoluto en la forma brutal en que lo está imponiendo al país. Creemos pertinente y muy del caso dar a los católicos y aun al Gobierno mismo algunas instrucciones sobre la materia:

En asuntos de Religión y de moral sólo la Iglesia Católica recibió de Jesucristo el poder de enseñar en todas partes, y sin sujeción a autoridad alguna del orden humano, los preceptos y dogmas de la Religión Católica.

Los Padres de Familia católicos tienen ese derecho sagrado, pero siempre con sujeción a la legítima autoridad eclesiástica. En materia de ciencias de orden estrictamente natural, los padres de familia tienen originariamente y por derecho conferido por la misma Naturaleza, facultad de enseñar e instruir a sus vástagos sin dependencia de autoridad alguna, debiendo sólo sujetarse a las prescripciones de la ley natural escrita en todos los corazones humanos.

El Gobierno Civil, ni aun en estas materias del orden meramente natural, tiene por derecho propio potestad alguna sobre la instrucción. Sólo en defecto de los padres, y para suplir sus deficiencias, puede abrir escuelas e Institutos de orden puramente natural, de donde resulta que su poder es SOLAMENTE SUPLETORIO, y por lo tanto, no puede ni debe crear ni introducir iniciativa ninguna o reforma en sus escuelas, sin haber auscultado antes religiosamente, y en forma adecuada al parecer que los padres de familia de quien es simple suplente. Los ministerios de Instrucción Pública creados en la edad contemporánea para impartir la enseñanza de un modo abso-

luto e independent de los padres de familia son un atentado no sólo contra la cristiana civilización, sino aun contra los derechos naturales más sagrados del hombre.

Y no piense el señor Ministro de Instrucción Pública que el asentar estas proposiciones que son otros tantos principios inconcusos del orden moral y jurídico, pretendamos por ahora introducir la enseñanza del Catecismo Católico en las escuelas sostenidas por el Erario Público, pues sabemos sobradamente que el pueblo mejicano por desgracia, está ya muy dividido

en las ideas religiosas y que muchos, o por impiedad o por conveniencia, abogarían por el sostenimiento de las escuelas ateas. Lo que sólo deseamos, lo que sólo ambicionamos los católicos, es una libertad efectiva en asuntos de enseñanza, independiente por completo de la fiscalización oficial no sólo en las escuelas secundarias, sino en toda clase de escuelas, cualquiera que sea su tendencia o denominación. Libertad análoga reclamamos justísimamente en materia de culto y en todo lo que se relaciona con la misión de la Iglesia Católica.

(Continuarà)

Crec en un Déu Pare, Totpoderós...!

Poques hores abans de la tragèdia que costà la vida a don Antoni Gaudí, érem aplegats al capdaval del Passeig de Gràcia dos companys i el qui aquestes ratlles escriu, ben aliens que la conversa que en retrobar-nos sostinguérem, pogués tenir actualitat.

Com una visió llunyana recordava un d'aquells companys els temps de la nostra juvenesa en què anàvem, voltats d'infants, des de la ciutat cap a la barriada del Poblet, a ensenyar la doctrina cristiana al milenar de xicots que d'arreu acudien per a aprendre les nocions de catecisme que en la cripta del Temple de la Sagrada Família cada festa al mati donava la secció de la Congregació Mariana.

Prop de trenta cinc anys fa d'això, i en recordar aquell bon amic aquells bons temps de la nostra juvenesa, semblava que se'ns traguessin anys del damunt. Aquelles festes de Nadal, Sant Josep, Rams, Parqua de Resurrecció, primera Comunió i repartiment de premis, passava per la nostra pensa com una cinta impressionada de dolces i santes emocions, sense mancar-hi l'agraïment dels deixebles que arreu de Barcelona trobàvem i la dels pares que regraciaven la nostra tasca.

Cada mes, allí a la cripta, teníem un dia de festa que una mica més de mati que de consuetud celebraven la Missa de comunió reglamentària, que com a secció de la Congregació de la Immaculada era obligatòria.

En una d'aquelles festes coneguérem don Antoni Gaudí. Ja aleshores teníem tots vint i tants companys una veneració per ell que era corresposta amb l'afecte que ens professava i ens encoratjava a perseverar en la nostra tasca.

Alguna vegada, quan ja els nois eren a la cripta i cada u de nosaltres es trobava ocupant el lloc que en cada altar servia de classe, passava don Antoni i tot complagut ens esguardava com volent dir: "Aquesta serà la pedrera que bastirà el Temple". I mentre nosaltres, els senyors mestres de Sant Josep, com ens anomenava la mainada, sota la cripta del Temple ensenyàvem cantant en la nostra llengua nadiua a més de l'oració del cristià per excel·lència i entonàvem el "Crec en un Déu Pare, Totpoderós, Criador del cel i de la terra,..." allí, damunt la crip-

ta, en el gran Portal de Llevant, don Antoni Gaudí anava de mica en mica, pedra damunt pedra, plasmanant en relleu la grandiositat d'aquell càntic de la fe, de l'esperança i de la caritat. Nosaltres, com deia don Antoni, fèiem entrar la fe per l'oïda i allí a la Portalada de Llevant entrava i era completada per la vista.

Allí, el dia de Rams, proveíem de llorar la munió immensa de mainada i gents del poble. Que n'era de formós aquell espectacle! Avui, gravat en pedra en els cimals del Temple resta l'"Hosanna Filii David" que tants milers d'infants i grans en aquells indrets proclamaren.

No vull fer esment d'altres jorns de joia i de festa, mes sí em ve a la pensa el bé immens que feia el catecisme de la Sagrada Família quan, apropant-se el mes actual, preparàvem per a rebre per primera vegada la sagrada Eucaristia, més d'un centenar de nois, alguns d'ells gairebé homes.

Jo recordo l'assídua assistència, la puntualitat, l'atenció i recolliment d'aquelles dues dotzenes de minyons que em corresponien.

Jo recordo que en explicar-los els sants sagraments de la Penitència i de l'Eucaristia, aquells pobres minyons qui no havien rebut, per ignorància els uns, per deixadesa els altres, cap noció de les veritats de la nostra Religió, eren corpresos dels nostres ensenyaments.

Jo recordo que per a fer-los més comprensiva la sagrada Eucaristia havia de recórrer a la lliçó que en forma plàstica don Antoni Gaudí havia bastit en la Portalada de Llevant. Aquell Jesús, els deia, que en l'espècie de Sagrada Hòstia rebeu, és aquell mateix que està representat en les figures, en les estàtues que guarneixen la portalada. Allí veureu la Mare de Déu quan l'Àngel li anuncia l'infantament de Jesús; allí, el Naixement en una establia al costat d'un bou i una mula; allí veureu la fugida a Egipte; allí, la decapitació dels Sants Innocents; allí, Jesús en el Temple de Jerusalem, i allí, Jesús, assegut damunt d'un banc de fuster treballant la fusta, amb el martell i l'enformador, procurant com vosaltres mantenir els seus pares amb la suor del seu diví front.

Aquell bon Jesús essent Déu es féu home i vol-

gué restar entre nosaltres sota la forma de Pa, com se'ns mostra en la Sagrada Eucaristia.

Aquell monument del Portal de Llevant, bastit per don Antoni Gaudí, era i és per a tots la plasmació de la Doctrina Cristiana i de la Història Sagrada, que serà, si a Déu plau i Barcelona i Catalunya volen, completa en les altres portalades, de Ponent i de Migjorn.

Aquest llibret, del qual avui quasi no es fa esment, era el gran llibre de don Antoni Gaudí.

Jo recordo aquella conferència que explicà don Antoni en la Colònia Güell, amb motiu de la visita que la Setmana Social féu a aquella barriada obrera, mentre estava construint el Temple d'aquella colònia, avui sols acabada la cripta i paralizades les obres. Volia que tothom hi cabés, que el seu desig era portar un tros de cel a la terra convertint la terra en cel, per l'amor i l'expandiment de la Doctrina Cristiana.

Don Antoni Gaudí tingué la dissort de presenciar aquella setmana vandàlica, encara que fou respectada l'obra de la Sagrada Família, mentre eren arborats pel foc cinquanta esglésies i convents.

Hagué de presenciar aquella hecatombe de la Guerra Europea.

I, el que fou més punyent encara, la lluita d'homes feres sense cor, que es caçaven al mateix peu del Temple de la Sagrada Família sense que alcesin els ulls vers la façana d'aquell Temple, on era recordat aquell càntic d'amor: "Pau als homes de bona voluntat", lema suprem de don Antoni Gaudí.

J. GUILERA VILLARREAL,

Una actitud enèrgica

Heus ací la protesta enèrgica que han signat els Presidents de les entitats catòliques més prestigioses de Mèxic:

Heridos hasta lo más hondo en nuestra dignidad de cristianos, por el agravio inferido a la Iglesia Santa, y en nuestro patriotismo, por la vergüenza que arroja sobre el país la atentatoria expulsión del Excelentísimo y Rvmo. Señor Delegado Apostólico, Dr. Don Jorge José Caruana, en nombre del pueblo católico mexicano y con toda la energía de que somos capaces, protestamos ante la Nación y ante el mundo entero, por ese atropello que, en el fondo, es una nueva, insolente agresión a nuestra libertad más sagrada, la de conciencia, y un nuevo ultraje que a nuestra calidad de ciudadanos infiere la fuerza hasta hoy incontrastable de una facción cuyos hechos demuestran con mayor claridad cada vez, que representa los sentimientos, ideas y tendencias más antagónicos de los del verdadero pueblo mexicano.

Sepan todas las naciones de la tierra que el pueblo católico de México, lejos, infinitamente lejos de sancionar el proceder del gobierno, que le ultraja a él antes que a Roma, pide al Papa humildemente perdón por la ofensa que recibe y que, pesándole mucho, no ha podido impedir.

Hoy como siempre, México es fiel a la fe cristiana, que guarda como su mayor tesoro, y una vez más protesta al Santo Padre su filial amor.

México, D. F., 17 de mayo de 1926.

Excentricitats perilloses

Llegidor quotidià de *La Veu de Catalunya*, poques vegades m'atreveixo a llegir la secció de *Les idees i les Imatges* d'En Josep M. Junoy, no per manca de temps — dues ratlles aviat són llegides — sinó — i ho confesso francament —, per manca d'intel·ligència per a comprendre-la.

No obstant, la del dimecres, dia 9 d'aquest mes, em penso que sí que l'he entès: parla d'En Samblancat, de N'Angel Samblancat, ben conegut de tothom, per desgràcia seva, i entre altres coses, a propòsit d'un llibre que ha donat al públic darrerament, en diu:

Fa molt de temps que lleigeixo tots els llibres i tots els articles d'En Samblancat que em vénen a la mà.

Admiro jo En Samblancat en allò que el puc admirar, i fins i tot, en TOT ALLÒ QUE NO M'ÉS POSSIBLE NI PERMÈS ADMIRAR.

La seva força no li ve, però, tan sols, de la SEVA VIOLÈNCIA LÈXICA, DE LA SEVA CRUESA D'ADJECTIVACIÓ, DEL SEU TO BLASFEMADOR.

La força de l'estil d'En Samblancat li ve, precisament, de la seva DISTINCIÓ — no somrigueu, petits "dandys" d'aigua dolça, no somrigueu...

I com si tingués por d'haver anat massa enllà en l'expressió de la seva admiració per a l'autor DE TO BLASFEMADOR, afegeix més amunt:

Ben entès que jo no comparteixo, però, d'una manera incondicional totes les audacioses preocupacions de l'autor.

Així i tot — fetes les reserves d'ordre prudencial que calgui —, hi ha BEN POCA COSA, potser, a desgrat de les irritants i escandaloses aparences, que jo no pugui apreciar i admirar en la seva obra.

Jo — i perdoneu que empri la mateixa forma egolàtrica de l'imitador d'En Xenius —, no sé si sóc dandy d'aigua dolça, el que sí sé, és que no comprenc com pot ésser noble i distingit qui empra un lèxic violent, una cruesa d'adjectivació, un to blasfemador i unes irritants i escandaloses aparences, i com pot escriure tot això en un periòdic catòlic un home que es diu catòlic, per filòsof que vulgui semblar.

Jo no sé per què escriuen aquests subtilíssims filòsofs: generalment no els entendreu de res, i el dia que escriuen com els altres, valdria més que no els entenguéssiu.

MARTÍ M. ADROHER i GUYTÓ

El dia de la mare

En algunes parts de l'Amèrica s'ha establert el DIA DE LA MARE, homenatge en el qual prenen part principal les autoritats civils i totes les institucions de caràcter popular.

Al Perú ha pres carta de naturalesa. Cada any aquesta diada adquireix un relleu superior, i és obligat, en totes les escoles públiques i particulars, que els professors facin dissertacions sobre un tema tan noble, tan tendre i tan ideal.

El cap de l'Església peruana, l'Il·lustríssim i Reverendíssim Arquebisbe de Lima, ha ordenat al clergat parroquial, que des de la trona els predicadors, en totes les Misses, les seves plàtiques es desgranessin en el tema que ens ocupa.

El nom de Mare absorbeix l'atenció més gran de tot home ben nascut, i la memòria d'aquella que ha sofert els dolors del part, moltes vegades ha estat la salvació del fill perdut per culpa dels que viuen sempre predicant el mal exemple.

Quina festa més simbòlica, més gran i més digna que el celebrar el dia de la Mare!

El bon predicador que nosaltres oïrem, amb un to ple d'unció i humilitat, per correlació d'idees feia comprendre que també havíem d'estimar la nostra Mare Pàtria, que és la terra que ens ha vist néixer i que ha de guardar les nostres despulles i records.

Havíem d'estimar també, i recordar en el dia de la Mare, la nostra Mare l'Església, que ens rep amb cànctics de joia quan neixem, que ens acompanya en les nostres penes i alegries el curs de la nostra vida, i ens porta la pau i el perdó en els últims moments de la nostra existència.

Però, ens féu una recomanació molt gran de l'estimació que devem sentir per la nostra Mare la Verge, car, el que estima la Mare del Fill de Déu, sap estimar la pròpia mare, la Pàtria i l'Església.

—Veieu?— anava dient-nos el zelós predicador — l'Església sempre s'adhereix a les idees dignificadores; les fa seves; les recomana i ens obliga als sacerdots a fer-ne l'apologia als fidels des de la trona. L'Església combat tantes idees i festes que tenen un sentit pagà, perquè rebaixen la condició humana, però és la primera d'acceptar aquelles festes ennoblidores i que ens assenyalen quins han d'ésser els nostres amors predilectes. Seguint, doncs, les ordres del nostre Pastor, us recomanem a tots que en el dia de la Mare us recordeu del ser que us donà la vida, de la Pàtria que us ha vist néixer, del campanar de la vostra església i de la Mare de les Mares, de la Verge Santíssima.

Mentre oïem aquest sermó tan senzill i tan subtil, tot amor i noblesa de sentiments, nosaltres anàvem meditant, pensant en les manifestacions dels obrers, del dia Primer de Maig, que encara creuen que les reivindicacions socials es conquisten i s'aconsegueixen portant banderes roges, preconitzant l'anarquia, promovent la revolució social, sembrant odis, desordres i el caos.

Quin contrast! L'Església predicant-nos, com sem-

pre, amor. Aprofita sempre totes les avinenteses perquè aquest sentiment presideixi les nostres accions. El dia de la Mare ha estat un de tants motius, com té sempre, per a encaminar-nos a tots en passatge de la vida, confosos en l'amor entre el pròxim.

Els que viuen apartats de l'Església, enganyant sempre les multituds i les masses obreres, invocant, de vegades hipòcritament, la divina figura de Crist com la del primer reformador, sense recordar que Crist no passejà la seva figura pel damunt de cadàvers i ruïnes, aprofiten totes les ocasions per a fer niar en el cor dels humils l'odi més desenfrenat contra tota la societat organitzada.

Certament, Jesucrist trencà les cadenes de l'esclavatge, maleí el malvat opulent, el ric egoïsta, però no concità el pobre contra el ric ni provocà mai les guerres fraticides que minen les societats.

Al final de les nostres meditacions, entenguérem una vegada més que les societats forjades pel punyal de l'odi són passatgeres i no tenen consistència, mentre que les forjades en l'enclusa de l'amor perduren sempre...

LLUÍS G. FÀBREGA I AMAT

Espurnes

Quan el plorat Cardenal Mercier visità París, en ocasió de celebrar-se el cinquantenari de l'Institut Catòlic, d'entremig de la multitud abigarrada, un xicot, amb uniforme de Telègrafs, s'obrí pas per entre la riuada humana i posà a la mà del Cardenal un missatge.

En el plec es llegia: "Per a ésser lliurat a Sa Eminència Cardenal Mercier". El missatge contenia aquest oferiment: "Setanta petits missatgers del telègraf de París ofereixen llur tribut al Cardenal Mercier".

Com diu *La Vie Catholique*, aquesta és vertadera glòria.

* * *

L'Arquebisbe de Rodas i de Malta demanà al Govern britànic de l'illa que es descomptés una part de les penes a tots els presos en honor de l'Any Jubilar, i el Governador consentí a la demanda.

El primer Ministre de l'illa explicà als presoners la gràcia que se'ls feia, amb motiu de l'Any Sant. El cap de la presó agrai, en nom dels reclosos, a l'arquebisbe, al governador i als ministres, la gràcia atorgada.

Sempre l'Església aprofita totes les avinenteses per a practicar la més gran i més noble de totes les virtuts: la caritat; quan no el pot concedir ella mateixa, procura que sigui concedit el perdó.

FILOMEL

La democràcia cristiana

Algú ha dit que la humanitat s'ha aturat i que torna cap enrera. Dissenteixo dels que opinen així. El que passa el món és una mena de xaraboi. Passaran els homes que s'han coronat amb les pròpies mans, posant-se al damunt el cobejat mantell de porpra, i la humanitat tornarà novament a seguir els camins que menen a l'equilibri i a la normalitat.

Passen les ficcions, però no aquelles coses que tenen fondes arrels en el poble. Quan s'ha vessat molta de sang per assolir un dret, aquest difícilment pot derogar-se. De moment poden restar en suspens els drets del poble, però a la curta o a la llarga triomfa novament la vida.

Certament que ens trobem en uns moments de transició, però no crec que la humanitat torni a rependre els camins tenebrosos del passat. Creieu, per exemple, que avui el poble creuria en la divinitat d'un emperador com en l'antiga Roma? Segurament que no.

Un rei absolut trobaria, certament, vassalls abjectes disposats a complir les seves ordres, però no aconseguiria l'adhesió del seu poble. Ningú no pot dubtar del nostre catolicisme, però us confesso sincerament que el meu esperit està completament divorciat de la majoria dels diaris catòlics que es publiquen a Espanya. No he comprès mai per què aquests diaris han de donar la sensació que són enemics de la democràcia i de la llibertat.

Cada vegada que en un poble sorgeix un dictador, anuncien el fet amb grans titulars. Un d'aquests diaris escrivia amb una gran satisfacció referint-se als fets esdevinguts a Portugal: "Un altre Parlament tancat". Després s'estranyen que el poble s'esmunyi de les nostres mans. Com volem que ens segueixi, si ens declarem enemics de la llibertat? Alguns d'aquests diaris voldrien que els catòlics fóssim una mena de guàrdia pretoriana. Algun dia potser es penediran d'haver-se divorciat del poble.

L'Església no necessita puntals. L'experiència ens ensenya que els catòlics són més forts en aquells pobles que actuen amb completa independència. Posar una etiqueta al catolicisme, és empetitir-lo. No s'hi val a dogmatitzar en matèria opinable. Els catòlics no tenen necessitat de declarar-se amics ni enemics de ningú.

Del que passa avui al món els elements anomenats d'ordre en són una mica responsables. Després de la revolució francesa es va voler revestir de tant prestigi els reis i les autoritats, que gairebé se'ls considerava com divinitats.

No hem de creure com els elements àcrates que les lleis coaccionen els homes. Les lleis regulen la vida dels pobles, els estructuren i garanteixen la llibertat dels homes. Els homes no s'han d'adaptar a les lleis, sinó aquestes als homes. Una llei no és una cuirassa que empresona l'home, sinó una arma posada al servei del normal desenrotllament de la seva vida i de l'exercici d'aquest do del cel que s'anomena llibertat.

Les lleis, però, poden modificar-se. Una llei que no respongui al bé general, pot ésser derogada.

Es ùcit, doncs, combatre aquelles lleis que no són una arma de defensa, sinó una arma d'atac.

Hi ha gent que voldria imposar-se amb armes i cadenes. Això és una monstruositat.

La llibertat és favorable al catolicisme. En tots aquells pobles on el catolicisme pot desenrotllar-se lliurement, exerceix una hegemonia damunt les sectes que el combaten. Als Estats Units el catolicisme fa grans avenços. El mateix succeeix en tots els pobles protestants.

Quan els anarquistes eren perseguits arreu d'Europa, les autoritats els temien. Donaven la sensació que constituïen una força formidable. Avui que ningú no els molesta, i que àdhuc se'ls reconeix el dret d'associació, organitzen mítings i s'han de suspendre per manca de públic.

Els anarquistes no poden viure en un règim de llibertat perquè són una ficció. Hi ha, certament, anarquistes isolats, però no representen una força orgànica.

El catolicisme, que és una realitat tangible, no tem la llibertat. Per això són arborat d'una gran indignació quan certs catòlics temorecs i una mica fossilitzats, que porten arnes al cervell, es declaren enemics de la democràcia i de la llibertat... No cal dir que nosaltres defensem la democràcia cristiana i la llibertat que es basa en l'ordre, en el respecte i en la justícia. Llibertinatge i cristianisme són dues coses antagòniques.

Si a Espanya hi hagués un daltabaix, aquests diaris que branden constantment l'encenser dels elogis i que volen fer creure que avui existeix una trilogia indestructible, es penedirien segurament d'haver menyspreat el poble. Aquests diaris únicament es troben bé a les altures. No els volem negar el dret de defensar allò que els plau, però que no diguin que actuen en representació dels catòlics. Els catòlics no tenim altres representants que les autoritats eclesiàstiques.

Als directores de certs diaris els posaria una lliureta amb una rastellera de botons argentats. És de l'única manera que estarien en caràcter.

Quan un hom pensa en aquestes mesquineses, no té altre recurs que conhortar-se, que estendre la mirada enllà del món i veure com actuen els catòlics d'altres terres.

Sortosos aquells que poden actuar deixant de banda els prejudicis i els convencionalismes socials que ens fan tant de mal!...

J. CIVERA I SORMANI

L'acord anglo-turc sobre Mosul

El dia 5 del present mes es firmà el conveni que ha posat fi al greu conflicte suscitat entre l'Imperi Britànic i la República Turca, que des de 1922 ha tingut en amenaça constant la possible sobirania de la Societat de Nacions.

El punt de partida d'aquest desacord no fou altre que la guerra mundial. En conquerir l'exèrcit anglès, poc després d'entrar Turquia en la conflagració europea, tot el territori que ocupava l'antiga Mesopotàmia, va crear amb la seva interessada permanència — hom no ha d'oblidar que aquesta regió és una de les més riques en deus petrolíferes, com les de Kaiyarah i Manduli — un estat de coses que, en signar-se la pau de Versalles i fundar-se la Societat de Nacions, es convertí en tutelar protecció sobre el territori que s'anomena Irak o Iraq.

Els corrents nacionalistes arribats a la seva més gran esplendor durant la guerra, foren els que amb esforç inusitat i després de no pocs obstacles, assoliren per als nous estats el premi del seu heroic batallar: la Llibertat. Reivindicació és aquesta de gran valor, prova n'és l'haver servit de base a la pau del món i crear sota el seu pensament d'equitat, la ficció nacionalista-colonial que hom anomena Mandat.

No és pas aquesta l'avinença ni el lloc adequat per a fer una crítica de l'injust tractat de Versalles, vertadera monstruositat humana, creada per un desenfrenat egoisme, per pobles que es vanen de tenir la supremacia en tots els ordres, considerant bons fins els mitjans més baixament maquiavèlics.

Deixant de banda, així, tot comentari que podríem fer, i concretar-nos a l'assumpte objecte del nostre article, hom no pot oblidar i a això m'hi mou el ressò dels meus records, una breu exposició dels esdeveniments més importants que han precedit la signatura del pacte anglo-turc que en tot moment ens donarà idea inversemblant de com s'originà l'esmentada qüestió.

Confirmada la pau d'Europa l'any 1919 i amb ella l'ocupació de l'Irak, la futura monarquia del rei Fayzal passà de 1919 a 1920 per un període ple de lluites, intrigues i contínues turbulències, produïdes per la indecisió dels seus ciutadans en no voler donar lliure camí a la seva pàtria i ultra això per la diversitat de pobles que formen en anormal conglomerat l'antiga Mesopotàmia. Circumstàncies són aquestes de les quals s'aprofità el Govern Britànic per atraure's les simpaties d'aquesta regió i assolir amb poc temps l'organització d'un règim social i polític, fins aconseguir imposar-los un govern provisional sota el cabdillatge de Fayzal, capítol expulsat de Síria pel Govern francès, i li donà el nom d'Emir, o sia que el reconegué com a vertader monarca, sempre, això sí, sota el seu protectorat.

Poc temps després les potències aliades atorguen a l'Imperi Anglès el "Mandat" sobre tota la regió d'Irak; acord que en ésser ratificat obtingué plena realitat jurídica.

Assegurat d'aquesta mena de domini, Anglaterra proposà un conveni al rei Fayzal que aquest accep-

tà i que fou sancionat per les Cambres reunides en Assemblea, i pel qual Anglaterra es compromet a protegir el seu territori, fixar el límits i fronteres i procurar la seva admissió a la Societat de les Nacions.

Ja temps enrera el Govern Turc començà a fustigar amb hàbil política les mesures adoptades per les potències europees, protegint moralment i material les invasions dels Wahabites de l'Aràbia i dels turcs del Kurdistan — per esmentar les de més relleu —, iniciant d'aquesta forma la consegüent lluita.

Des d'aquest moment comença la guerra, no solament d'intercanvi diplomàtic, sinó també per les armes. En considerar Turquia la pèrdua irreparable dels seus drets sobre territoris que han estat sempre sota el seu jou, constituïts per gent de la seva raça i la història dels quals va unida des de temps llunyans a la seva; reivindicà els seus dominis i demanà la restitució del Vileiat de Mosul, una de les millors, per no dir la primera, de les províncies d'Irak.

Demanda? Anglaterra en aital procés, per boca de Lord Curzon, sostingué i defensà el "Mandat" conferit per la S. de N., que era sagrat per la seva pàtria, que fóra la primera a respectar i mantenir contra tota possible usurpació. Entaulat així el procés hom convingué en el tractat de Lausana — vista la impossibilitat d'un acord que contentés ambdues parts — que tant Angora com Londres s'obligaven a sotmetre's a la decisió de la S. de N.; a qual efecte ambdues nacions s'hi presentarien exposant llurs drets i demanant justícia; amb la dificultat, però, que Turquia i el Govern Anglès concebien de diferent manera les condicions en què la susdita qüestió devia presentar-se al judici del Consell de Ginebra.

La Gran Bretanya sostingué que es tractava d'un vertader arbitratge i que per tant podia resoldre's sobre tots els drets objecte del litigi, pel contrari Turquia reclamava una senzilla mediació de la S. de N. limitant-se les seves facultats a la demarcació de les fronteres entre ambdós països, sense intromissió de cap mena en els seus sagrats drets de sobirania sobre Mosul que sols una usurpació anglesa els obligava a reivindicar.

Havent comparegut oportunament, el Consell de la S. de N. es trobà davant d'un problemàtic dilema: o contra Anglaterra o contra la Pau, ja que bei Tewfik Rouchdy, representant dels interessos turcs a Ginebra, amenaçà de recórrer a la guerra.

Davant de tals símptomes i amb previsió de funestes conseqüències es nomena una comissió formada pels senyors Quifones de León, Guani i Unden, amb la missió d'informar el Consell sobre la naturalesa jurídica del Vileiat de Mosul, a fi i efecte que una volta escoltat el parer del Tribunal Permanent de Justícia Internacional resolgués en ús de les seves facultats sobiranes.

Defensaven les pretensions d'ambdues potències, per una part Mr Amery, Ministre de Colònies, que representava l'Imperi Britànic, i per l'altra Rouchdy bei, Ministre de Negocis Estrangers i primer dele-

gat del Govern d'Angora a Ginebra. Per mica que hom ho mediti, es troba en el pensament anglès una inquietosa indecisió impregnada d'hàbil, encara que no lleial, política i que donava en tot moment la impressió d'una falsa diplomàcia.

Els arguments de Turquia eren més senzills. Tewfik bei pronuncià un brillantíssim informe davant del Consell de Ginebra demostrant de manera evi-

dent que Mosul ha estat sempre turc i per tant ha de continuar essent-ho. Fonamentà la seva argumentació sobre bases molt fermes: "la manifesta voluntat i desig del poble de Mosul d'ésser turc no tenint inconvenient a sotmetre's al resultat d'un plebiscit".

J. DURAN GISBERT

(Continuarà)

Pilsudski

Un altre cop d'Estat tal com s'estilen en l'última moda continental europea ha interessat l'opinió durant aquests darrers dies. Ara ha tocat el torn a Polònia, i l'anomenat mariscal Pilsudski ha estat cap de la revolució que amb èxit i rapidesa ha destituït el President de la República i el govern polonès que dirigia Witos.

Les manifestacions darrerament fetes per l'afortunat mariscal, demostren una tendència d'animositat contra el parlament, característica dels casos de moviments d'aquest gènere ocorreguts durant el quinquenni últim a Itàlia, Espanya, Grècia...

Com sigui, doncs, que el moviment polonès pren un caràcter de dictadura, és natural que la seva direcció es centri en la personalitat que el provoca i per això més que no per curiositat d'aquella que s'estila en la premsa neutra, creiem interessant donar a conèixer la vida i condicions personals del mariscal que assumeix el pes del cop i de la primera magistratura de la nació polonesa (1).

Molts són els que han cregut que el mariscal era un home d'armes famós, un general de grans gestes, i res més lluny de la veritat. Pilsudski va néixer l'any 1867 prop de Wilna, d'una noble família que s'havia distingit pel seu exaltat odi contra la Rússia dominadora d'aquells temps. El seu pare i el seu avi sobresurten especialment en aquest patriotisme que forma una atmosfera russòfoba al futur revolucionari de Polònia. Pot dir-se que va començar a conspirar en els mateixos bancs de l'escola; per aquest motiu a l'edat de 19 anys va ésser expulsat de la Universitat de Varsòvia i deportat quatre anys a la Sibèria. En tornar va afiliar-se al partit socialista, no pas perquè hagués llegit una sola ratlla de les obres de Marx, ni perquè estigués d'acord amb la ideologia del partit, sinó tan sols perquè observà que eren enemics del tsar.

Entre els conspiradors, conegué llavors i féu amistat amb un estudiant anomenat Woicietxowski que és el president de la República que suara acaba de foragitar o fer dimitir al seu favor.

En l'any 1901, inculpat d'un complot contra Rússia, varen arrestar-lo a Lodz i condemnat després a presó, va ésser internat en un establiment de Sant Petersburg. Quan feia deu mesos que hi era, va evadir-se i cercà refugi en la Polònia austríaca, a Cracòvia, on, tornat sospitós a la policia austríaca per les seves conxorxes, va veure's precisat a fugir de nou i es dirigí al Japó, d'on tornà a la Polònia austríaca l'any 1905. Devingut una mena de franc-tirador del partit socialista d'aquelles terres, va alternar amb Daczyuski, el "Jaurès polonès", i també amb el company Jobelshon avui conegut per Radek,

i passà fins l'any 1914, en esclatar la gran guerra, recrutant adeptes per les societats de tir que havien d'ésser nucli de les legions poloneses.

Durant la guerra Pilsudski va posar les legions per ell formades, al servei d'Austria, no pas en benefici d'aquest Estat, sinó solament per deslliurar Polònia del jou de les Rússies. És llavors que el nomenen general austriac sense haver estat mai oficial ni soldat tan sols.

Quant durant l'any 1917 els alemanys constituïren govern provisional a Varsòvia, Pilsudski en fou membre durant sis mesos època en què els alemanys mostraren desigs d'anexionar-se Polònia. Pilsudski fa refusar als seus legionaris la fidelitat a les autoritats d'Alemanya. Així va guanyar-se un altre arrest i un internament a Magdeburg fins la firma de l'armistici, època en què fou alliberat i es dirigí a Varsòvia, on de sa pròpia autoritat prengué el governall de les tropes de la Polònia naixent, en mig de les aclamacions d'oficials i soldats.

El 14 del darrer mes de l'any 1918 fou proclamat cap del nacionalisme d'esquerra, mes s'entengué i marxà d'acord amb els de la dreta mentre Paderewski estigué en el poder.

Sempre odiant Rússia de tot cor, va pendre part en l'expedició d'Ucrània que va posar Polònia en perill l'any 1920. Pilsudski obtingué aleshores el títol de mariscal.

Magre, sec, nerviós, impulsiu, autoritari, ulls enfonsats sota celles abundants, bigoti llarg i caigut, és tan conspirador ara com quan era un jove ple d'optimismes. Temerari més que coratjós, té una popularitat grossa en aquell país que s'ha passat un segle conspirant continuament. És un animador de folls més que un cap d'armes, un tribú del poble més que un home d'Estat.

Tal es la figura del que a Polònia sembla voler erigir-se en dictador.

La crisi del sistema parlamentari no cal dir com s'accentua amb la revolució més o menys directament contra ell dirigida pel marescal Pilsudski, revolució les noves de la qual han estat donades diàriament per la premsa i de la qual acabem de retratar la primera figura.

La dictadura, però, no pot deixar mai d'ésser una forma transitòria i funestíssima si és de llarga durada.

Quin serà doncs el substitutiu del règim daurat del segle XIX i quin enrunament comença als nostres dies?

JAUME MARXUACH

(1) Sembla que serà elegit President de la República.

Campanya contra l'espiritisme

VI

La metempsicosi

Res no trobarem que es pugui dir que duu segell d'originalitat en la secta espiritista. Ja hem vist com la teoria de la preexistència era antiga i ara veurem com la teoria de les reencarnacions, metempsicosi o *transmigració de les ànimes*, que amb tanta fe defensen els espiritistes, no és altra cosa que un plagi de les antiquades doctrines dels indis, egipcis i grecs; còpia exacta del *Llibre dels morts*, del *Rig-Veda*, etc., etcètera. Així, doncs, resulta que tot el que ens diuen els espiritistes que ells posseeixen la ciència i la religió noves no és veritat, puix que analitzant un per un tots llurs dogmes, veiem que en l'antic temps ja hi creien un grup d'homes i de pobles. Els espiritistes moderns no han sabut inventar cap dogma ni cap pràctica; són, com es veu, uns plagiadors o copistes amb molt poc enginy.

La doctrina de la *metempsicosi* consisteix en la creença que la nostra ànima en separar-se del cos per la mort comença a informar altres cossos humans, sia aquí en la terra sia en altres planetes.

Els antics egipcis creien que després de mort l'home la seva ànima anava vagant per l'espai; els indis, segons el llibre del *Rig-Veda*, creien que les ànimes després de la mort del cos feien llargues jornades sense detenir-se fins que tocaven el sol i que després entraven en altres mons i es paraven en la terra per a viure en altres éssers; per això deien que *l'ànima dorm en la pedra, somia en la planta, es mou en l'animal i es desperta en l'home*.

Els budistes també adoptaren la metempsicosi, bé que amb algunes variants. Entre els grecs, Pitàgores ensenyava que l'ànima en les seves successives transmigracions informava cossos d'homes i d'animals i Plató creia que sols informava cossos d'homes. La doctrina de la metempsicosi va estendre's ràpidament entre els rabins, i els fariseus la professaven amb veritable passió. Els espiritistes moderns, amb llur afany de coses noves i de doctrines esbalaïdores, s'apropien els pensaments dels antics escriptors i filòsofs; però no es contenten que siguin hipòtesis, sinó que els fan dogmes. I la metempsicosi és el gran dogma de l'espiritisme modern. No té res d'estrany que aquesta doctrina sigui el principi de la seva religiositat, puix si tenim en compte el caràcter depravat i egoista del segle en què vivim, la doctrina de les reencarnacions és la més còmoda, fàcil i més adaptable a totes les malvestats humanes. Els prohoms de l'espiritisme com a homes pràctics han trobat en l'antiga doctrina de la metempsicosi la salvació de la secta, i per això no sols l'han adoptada, sinó que l'han feta bandera de moral i de dogma.

Ja hem vist abans que l'espiritisme és secta religiosa; doncs bé, ara veurem comprovat aquest caràcter. Segons els mestres de l'espiritisme, per arribar a la perfecció no hi ha necessitat de la fe en Jesucrist, ni de la gràcia sobrenatural, ni de cap dogma ni ensenyança de les que l'Església Catòlica ensenya; l'ú-

nic camí de purificació és la successiva encarnació de les ànimes en altres cossos humans. Amb aquesta doctrina fins els malvats, els prevaricadors, els assassins, els criminals aniran reencarnant-se tantes vegades com calgui, i quan s'hagin purificat prou amb les reencarnacions, arribaran a la perfecció i podran obtenir el goig de la benaurança.

Vet aquí com la secta es manifesta tal com és, oposant-se a la doctrina catòlica que ensenya l'Església de Crist i que diu tot el contrari. La teoria de la purificació per les reencarnacions és el punt fort de l'espiritisme, puix sense aquesta teoria l'espiritisme pocs adeptes tindria. I anem a avalar aquesta idea de la purificació metempsíquica amb un text extret d'un llibre espiritista que fa d'aquesta doctrina una necessitat.

Diu el text: *Es potser el cos el qui influeix sobre l'esperit per a purificar-se, o aquest en el cos? L'esperit és el tot; el cos no és més que un vestit que es podreix. En el suc del raïm trobem una comparació material dels diferents graus de depuració de l'ànima. El suc del raïm compta el líquid anomenat esperit o alcohol, però debilitat per moltes males matèries estranyes que alteren la seva essència i no arriben a la puresa absoluta sinó després de moltes destil·lacions, en cada una d'elles es desprèn alguna impuresa. L'alambí és el cos en què ha d'entrar per a depurar-se; les matèries estranyes són com el periesperit, que es depura ell mateix a mida que l'esperit s'acosta a la perfecció (1).*

Segons aquesta doctrina no cal ésser persona bona i virtuosa, puix també els malvats obtenen la salvació i felicitat eterna. La metempsicosi de l'espiritisme és contrària a la fe catòlica, a la justícia i santedat de Déu, als dogmes de l'Església, a la dignitat i raó humanes.

La doctrina metempsíquica és blasfema, anticristiana, immoral i injusta. Com sempre que es vol avalar un erro, l'espiritisme s'empara amb els textos de les Santes Escriptures i com que els convé fer-los adaptables a llurs idees capgiren les paraules i els conceptes falsejant tot el sentit de la frase i cometent el crim de posar en boca dels escriptors sagrats paraules i doctrines que no digueren ni escriviren. Com que poc treball costa de falsejar un text, els espiritistes, amb l'afany de cercar quelcom que fos útil en llur defensa, han trobat textos de la Bíblia que arranats al seu gust els han fet servir de defensa del seu dogma de les reencarnacions. Certament, causa pena oír homes de ciència i de lletres i que es creuen ésser els únics en rectitud i sapiència parlar seriósament de la metempsicosi com a cosa que no pot negar-se i creure que en aquesta doctrina hi ha l'única solució del *més enllà*, i amb quanta fe hi creuen i quants disbarats diuen per a defensar-la! A tals homes els podem repetir aquelles paraules de Lactanci, qui referint-se a la metempsicosi dels pagans deia a tots els que la defensaven *que la metempsicosi és sentència d'homes delirants, ridícula i digna de burla i indigna de refutació (2)*.

La doctrina de la metempsicosi és contrària a la

doctrina de l'Església Catòlica per tal com aquesta proclama el dogma de l'eternitat del premi i del càstig i per això ensenya els camins veritables de la salvació. Més, la metempsicosi és blasfema per atemptar a la justícia i santedat de Déu, ensems que és humanament injusta i repugnant a la nostra raó. Abans d'explicar tot això, diguem que l'error fonamental de la metempsicosi és que amb aquesta doctrina la personalitat humana queda anihilada, puix tot aquell que alaba o castiga un home ho fa a un cos que viu informat per l'ànima d'un altre, i per tant com que és l'ànima la qui dona l'ésser i el caràcter distintiu a cada home, resulta que castigariem o alabariem l'ànima d'un difunt que ara viu en altre home, la qual cosa és impossible, i com que en parlar de la preexistència hem demostrat que era absurd i anticientífic no volem insistir més sobre aquest punt per no fer-nos pesats.

La metempsicosi és contrària a la bondat de Déu, puix que Déu és Sant, ama el bé i avorreix el mal; mes Déu és just i vol que el virtuós sigui en son dia recompensat i el viciós damnat. La santedat de Déu exigeix que hi hagi una vida futura en la qual es faci una sanció suficient a la llei moral; mes Déu és Just i com que la justícia de Déu és severa i recta no pot deixar sense càstig el culpable ni sense premi el fidel complidor de la llei. Així, diu el P. Monsabré en una de les seves memorables conferències: *Acotada sota el pes del dolor la virtut arriba amb massa freqüència al terme de la seva carrera sense haver sentit les carícies d'aquell que li deia "avant! avant!" Comblat de misteriosos favors el vici somrient dorm damunt els llorers d'un triomf escandalós.* No, no s'acaba, és cert, la vida de l'home amb la mort; Déu exigeix que la justícia que en el món és imperfecta sigui perfecta en l'eternitat, i això resultaria impossible amb la doctrina de la metempsicosi amb la qual el càstig i el premi estan per igual i on no hi ha diferència entre el bé i el mal, entre el mèrit i el demèrit, entre la virtut i el vici, puix tots els homes tenen el mateix fi, la benaurança. La doctrina metempsiúica, doncs, és contrària a la justícia i a la santedat de Déu. Però a la raó humana i al sentiment de la humana dignitat li és repugnant aquesta doctrina, puix no podem creure que el bé i el mal mereixin una mateixa justícia i la vida agradable que passarien les ànimes en les successives transmigracions exclou el càstig i el premi, i encara que els homes vulguin ésser igual en certes qüestions d'economia o de vanitat, cap home, de no ésser un foll, pot conformar-se que un malvat sigui igual a ell i no mereixi de Déu el càstig etern. Doncs, la dignitat de l'humà llinatge exigeix que el premi i el càstig siguin eterns i que el sofreixi o el frueixi la mateixa persona que en vida terrena fou dolenta o bona, i com que la persona humana subsisteix després de la mort en l'ànima que és immortal i conserva totes les seves facultats, per tant és ella la que de Déu rep el càstig o el premi. La doctrina de les reencarnacions no és més que el fals desig d'una igualtat davant la justícia eterna, la qual cosa per sentit comú és impossible, ja que amb tal doctrina l'ent humà

desapareix amb sols creure que l'ànima que ens vivifica és la d'un altre. Si la metempsicosi fos certa no hi hauria cap esperança en el premi a la virtut i llavors totes les persecucions i tribulacions que l'home virtuós passa serien inútils davant Déu. Cada u és responsable dels seus actes, de les seves bones obres i dels seus pecats, perquè cada u té una ànima seva que és ell mateix, que és la seva personalitat i aquesta ànima, que és la substància superior de l'home, serà gloriosa o damnada segons el seu comportament en la vida terrena. I així ha d'ésser, puix del contrari Déu no seria justicier amb la humanitat i no és possible dubtar de la justícia de Déu. A propòsit de la necessitat d'aquesta acció justiciera de Déu, el cèlebre apòlogista cristià del segle II, Atenàgoras, escrivia:

No exercita Déu en aquesta vida tota la seva justícia respecte de l'home; perquè veiem ateus, criminals de professió, traspassadors desvergonyits de totes les lleis divines i humanes, passar dies tranquils al sopluig dels mals que mereixen llurs crims, mentre que homes d'una virtut exemplaríssima arrossequen el feixuc pes d'una vida més que infortunada, servint de blanc a la calúnnia i a la violència, comblats de dolors, de calamitats i de mals tractes... Sí, doncs, molt manca perquè els bons rebin en la vida present una recompensa proporcionada a llurs virtuts i els malvats un càstig igual a llurs vicis. Les condicions presents de la nostra natura no estan en relació amb una retribució perfecta: hi ha homes que no estarien en estat de suportar tot el pes dels càstigs midats segons el nombre i malvestat de llurs crims. No, un bandoler que roba un i altre dia, que assassina a un i a altre; un opressor tan poderós com cruel; un tirà fart de sang, no podrien amb una sola mort expiar tots llurs crims. Un impiu, que no content encara de malpensar de la divinitat, té com a principi o hàbit d'ultratjar Déu amb els seus insults i blasfèmies; per a qui res no hi ha sagrat, que trepitja totes les lleis, que malmet l'honra d'altri; un impiu de tal mena que destrueix ciutats senceres omplint-les de morts, sense perdonar ni cases ni persones, saquejant províncies i ofegant en llur pròpia sang famílies, pobles i races; semblant monstre de malvestat, pot, en un cos mortal, sofrir tots els càstigs i penes proporcionades a totes llurs abominacions? La mort l'arrabassaria abans de poder expiar un sol dels seus crims. No s'acompleix, doncs, en la vida present la justícia de Déu amb tota la seva força (3).

Si la doctrina de la metempsicosi fos certa no seria possible que Déu obrés amb justícia, per això l'argument d'Atenàgores que acabem de transcriure té en els moments presents una força aclaparadora contra tal doctrina.

Ultra això, no té cap base sòlida, amb què pugui defensar-se, a més d'ésser contrària a la naturalesa i fi de l'home.

DR. SERRA DE MARTINEZ

(1) *El espiritismo*, p. 29. (Biblioteca Económica de Andalucía, Madrid, 1868).

(2) *Justi, Divin*, llib. VII, cap. XIII.

(3) *Traité sur la résurrection des morts*, XVIII-XIX.

Aquest número ha passat per la censura governativa

El que passa

ESPANYA ENDINS

Continua la campanya en pro de l'augment dels havers de la clerecia. El Govern no tindrà més remei que deixar-se portar del vot general de totes les classes socials en aquest afer importantíssim. És dona el cas insòlit que fins els sectaris veuen amb bons ulls aquestes demandes a les quals molts d'ells se sumen. Tanta és la raó que assisteix a l'exemplar clerecia espanyola en queixar-se de l'estat de penúria insofrible en què viu avui dia, si això és viure.

Han començat les Conferències franco-hispàniques sobre les qüestions del Marroc. Per ara sembla que van com una seda, i Déu faci que acabin bé. Un perill, però, es dibuixava en últim terme que fa por a alguns homes previnguts: el perill que aquestes actuals correnties d'afecte i bona amistat hispano-franceses no prenguin més alta volada i no es converteixin en una aliança dins un futur més o menys llunyà.

Per poc que un hom reflexioni sobre les conseqüències de tal possibilitat, donada la situació actual d'Europa i àdhuc de tot el món, es cospa de seguida el perill.

La premsa francesa, arborada de patriotisme, acazona aquest projecte, però amb tanta de prudència com de callat entusiasme. No la culpem pas per això. Però sí culpem els periòdics espanyols que la secunden.

Cal no perdre'ls mai de vista.

El Govern publica notes interessants quasi diàriament perquè ens anem assabentant de ço que pensa, fa i prepara per al bé de la pàtria una i intangible.

Entre aquestes notes la gent, naturalment, es fixa més en les que es refereixen a qüestions econòmiques o fiscals.

Sembla que el Govern s'ha fet càrrec que els coneguts projectes d'En Calvo Sotelo no són viables tots, ara per ara, i els va modificant, o atenuant i allargant-los en el seu plantejament.

Nosaltres creiem sincerament que no convé tocar peces. Més que nous impostos urgeix afermar l'organisme de recaptació, i tant com això, per remeiar la situació econòmica d'Espanya, fer economies i administrar la Hisenda acuradament en aquest sentit.

Altament, el Congrés Cataquístic de Granada, de què ja parlàrem al seu degut temps, ha estat la nota hebdomadària més confortant. Quin bé de Déu d'obres catequístiques i quin esperit més enlairat s'han posat de relleu allí!

Mentre hi hagi els apòstols del Catecisme que a Granada es congregaren sota la representació oficial

del Papa i a impulsos del zelosíssim Arquebisbe-Cardenal d'aquella diòcesi, hi haurà seguretat de regeneració i esperances certes de triomf.

ESPANYA ENFORA

Tornem a França. La cadena de crisis parlamentàries que com una argolla del ferro al coll va ofegant la desventurada germana nostra, ha donat un altre tomb. Caigué Briand i de moment s'enlairà aquest home poc simpàtic que es diu Herriot, lleig de nom i de fets. El parlamentarisme francès, esporuguit per les crisis mortals que sofreixen a tot arreu les institucions parlamentàries, fa esforços titànics per a donar la sensació que encara és instrument oficial de govern.

Anglaterra també la balla magra, com sol dir-se. Entre els milions d'obriers sense feina i la vaga dels minaires, Anglaterra porta obertes dues sagnies que hom ja no sap com resistir-les. Verament és fortíssima la nació anglesa. Però no hi ha pas dubte que, arribada al zenit del seu meravellós poder, la Gran Bretanya comença de davallar.

La qüestió de Mosul, mal resolta i la d'Egipte, que no té solució; els Dominis que van prenent cada dia més consciència de la seva robusta personalitat; els Estats Units, que li han pres definitivament el ceptre econòmic del món; l'Índia, que ja no pot dominar com abans i avança irresistiblement cap a la seva independència política; Rússia, que ja la tracta de tu... L'últim incident ocorregut entre els Soviets i el govern anglès ho posa prou de manifest. En altre temps l'actitud d'aquests davant de la justificada protesta d'Anglaterra per l'auxili del govern rus als vaguistes minaires, hauria promogut un *casus belli*. Ara els trets seran de paper. No passaran d'aquí.

A Portugal els promotors del darrer pronunciament militar sembla que no s'entenen. A última hora sembla que el patró que priva és l'espanyol. La veritat és que no hi ha idees comunes ni força per a fer res seriosament dins l'estat major sublevat.

Tampoc acaben d'entendre's bé els fautors del moviment militar polonès, per bé que a Polònia l'estat de divisió nacional és tan crònic com la seva existència.

Els grecs ara es van aquietant dins d'una interinitat que res de bo no promet.

L'única nota verament reconfortant en aquest sector de la setmanal crònica, és igualment un Congrés i un Congrés catòlic: l'Eucarístic de Chicago que marcarà una època en el desenrotllament quasi fabulós del Catolicisme en l'Amèrica del Nord. Però aqueixa nota mereix capítol a part.

Noticiari

ESPANYA

De Solsona expliquen el gros èxit que va obtenir la "Gran Diada d'Exercicis" i la festa de benedicció de la bandera de la Lliga Parroquial de Perseverança. La ciutat s'enjoïa com no s'havia vist mai. L'entusiasme ho arborava tot. El programa, magnífic per cert, es complí esplèndidament. L'acte més sorollós fou, com és natural, el míting, que omplí de gom a gom la plaça Major de Solsona. Tots els oradors respongueren bé a la gran expectació popular, superant-se, principalment l'apòstol dels Exercicis, reverend P. Vallet. Del nostre respectabilíssim amic don Ramon Albó, diu una crònica solsonense:

"El senyor Ramon Albó, vingut expressament a Solsona per assistir a la festa, va estar molt eloqüent, i fou interromput amb entusiasmes aplaudiments per la nombrosa gentada, en moltes ocasions. Va parlar de manera que ningú no pogués dubtar de la importància de l'Obra dels Exercicis Espirituals."

El venerable i zelosíssim senyor Bisbe d'aquella diòcesi clogué dignament l'acte amb un discurs de síntesi que fou justament admirat i aplaudit.

Bé per Solsona i per la campanya dels Exercitans i perseverants de tan excelsa empresa!

—El munífic senyor Marquès de Valdecilla, que donà un milió de pessetes per la Universitat central, ha donat ara un altre milió per a fundar un menjador escolar a Solares (Santander), consignant nfil pessetes anyals a l'alcalde i als regidors que se'n cuidin.

D'això se'n diu un gran senyor que sap fer bé les coses!

—La campanya a favor del justificadíssim augment d'havers a la clerecia, es propaga arreu d'Espanya. Són moltes les corporacions que es van sumant a aquesta que ja esdevé general petició. El Govern, ara per ara, escolta però no diu res de substància pel cas. Però confiem...

—La comissió del curs d'Assegurança Obrera que s'explica al Centre de Lectura de Reus, ha acordat l'esquema del primer resum de conferències iniciades pel senyor Maluquer i Salvador en les associacions gremials de Barcelona i que han de seguir a l'Ateneu Igualadí de la classe obrera, i altres centres pels senyors Mon i Gich de la Comissió del curs, exposant projeccions sobre el retir obrer en edificacions socials.

Comprèn la tasca constructiva, la Caixa de Pensions per a la Vellesa, la Caixa d'Estalvis Biscaina; les Caixes de Previsió d'Aragó i León i l'Obra Social, Caixa de Retirs i Estalvis de Bèlgica.

—Als cancells de la majoria dels temples barcelonins campegen uns vistosos cartells redactats en termes clars i contundents, dirigits a les mares de família, fent-los avinent les greus responsabilitats en què incorren tolerant que llurs filles segueixin modes provocatives i indecents que condemna l'Església i que contribueixen a la general desmoralització.

No es pot parlar amb més claredat, amb més lògica i amb més valentia.

Els esmentats cartells han sortit del benemèrit Foment de Pietat Catalana.

—En totes les parròquies d'aquesta diòcesi, per expressa disposició del nostre venerable Prelat, ha estat llegit el magnífic document signat pels arquebisbes d'Espanya sobre la moda femenina que tolera els excessos més indignes i provocatius, document del qual ja tenen notícia els nostres lectors.

—Les entitats agrícoles catòliques es mouen molt d'un temps ençà. Les de Castella, demés dels seus propis interessos socials, promouen els generals de la respectiva regió, principalment els dels bladers.

Les d'Aragó secunden aquesta campanya, lligant-la amb altres interessos.

Els avantatges que totes demanen per al blat del país són dignes d'estudi però tal volta un xic exagerats.

—A Salamanca hi ha hagut gran festa per a imposar solemnement la gran Creu de Beneficència al rector de Villamarta pel seu heroisme assistint els seus feligresos en l'horrible epidèmia que sofrí el dit poble. No tingueu por que s'hagi de fer quelcom de semblant a cap "esperit fort" o intel·lectual dels que s'estilen ara.

—Les noves respecte a la propera collita de blat són bones en general. Faci Déu que arribi a fi de bé.

ESTRANGER

Aquells que es pensen que certes coses només passen aquí, es sorprendran en saber que a Newcastle (Anglaterra) estan processats una colla de vaguistes que espatllaren la via per tal que descarrilés l'express d'Escòcia, com, en efecte, descarrilà, encara que no succeí una gran catàstrofe per miracle de Déu.

—Diuen de l'Argentina que és alarmant la baixa de les importacions espanyoles, fins el punt que fa témer que arribi el cas d'ésser expulsades totalment d'aquells mercats.

Ningú no podrà dir que sigui per deficiències del consabut "americanisme", ni tampoc per falta de festes com aquella "de la raza".

—Els bons anglesos estan indignats amb els Soviets russos perquè fomenten la vaga dels minaires enviant-los diners. Res més natural ni més anglès tampoc. Cal repassar la història.

—A Ginebra fou inaugurat el Palau del Treball, on han quedat instal·lats tots els despatxos de l'Oficina Internacional del Treball. L'edifici és molt gran; compta amb més de mil finestres.

—A partir del dia 20 de juny la farina per a elaborar el pa a França haurà d'estar obligatòriament composta d'un 90 per cent de farina de blat i d'un 10 per cent de farina de sègol, arròs, ardi, tapioca o qualsevol altre producte succedani.

—Els comunistes francesos organitzen *feixos* a estil italià. La camisa d'uniforme és blava i la bandera roja. Encara que *ateus*, juren la bandera. Deuen fer goig els comunistes amb camisa blau-cel!

—Una altra espurna de guerra civil a França. Els catòlics de Lille celebraren l'altre dia una manifestació a les afores, i allí anaren a insultar-los els lliurepensadors anys ha triomfants i governants a França. Però no tingueren fred. La pallissa que van rebre fou monumental. Dotze ferits greus i molts altres de més lleus donen testimoni de com solen espolsar-se ara les mosques sectàries els catòlics francesos.

EL MÁS PODEROSO RECONSTITUYENTE
PARA LA INFANCIA Y LA DECREMENTO
INDISPENSABLE EN LA ÉPOCA
DEL DESARROLLO Y DENTITION.

JARABE OSTEOGENO
"GENOVE"
DE FOSFATO
MONOCÁLCICO PURO

INDICADÍSIMO EN LA ANEMIA, TUBERCULOSIS, OSEA,
FRACTURAS, MAL DE POT, RAQUITISMO, CÁRIES
De venta: FARMACIA GENOVE, RAMBLA DE LAS FLORES, 5 - BARCELONA

CURAN EN POCO TIEMPO LA NEURASTENIA
Y DEBILIDAD CEREBRAL

GOTAS NEUROSTÉNICAS
FOSFORADAS GENOVE
A BASE
DE
FÓSFORO PURO

UTILÍSIMO EN LA NEURASTENIA, SURMENAGE INTELECTUAL,
ESTADOS MELANCOLÍCOS, JAQUECAS, ANAFRODISIA, ETC. ETC.
De venta: FARMACIA GENOVE, RAMBLA DE LAS FLORES, 5 - BARCELONA

D'IMMINENT PUBLICACIÓ

La Bíblia en Català

Comentada i traduïda dels textos originals
pels

MONJOS DE MONTSERRAT

L'obra constarà d'una vintena de volums
en quart de 400 pàgines. Apareixeran
dos volums a l'any.

Preus de cada volum

Paper japó	200 ptes.
Paper fil	60 »
Paper verjurat (amb rellegadura)	30 »
Abans del dia 1 de març 1926,	25 »

Prospectes i subscripcions: MONESTIR DE MONTSERRAT

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijón i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dóna allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

**GANIVETERIA
ROCA
BARCELONA**

PLAÇA DEL PI, 3
(Enfront l'Església)

Navalles

Màquines d'afaitar

i demés eines de tall

**Màquina d'afaitar amb fulla
de navalla, exclusiva de la casa**

**Objectes per a
tocador i per
la manicura**

TALLER D'ESMOLAR

FRANQUEO CONCERTADO